

Regin Prenters prædiken påskedag

Taler

Regin Prenter
Professor i dogmatik og præst

Sted

Branderup Kirke

Omstændigheder

Prædikenen er holdt i 1974 eller 1976, men en præcis dato kendes ikke

Prædikentekster

Første Petersbrev kapitel 1, vers 3-9
Matthæusevangeliet kapitel 28, vers 1-8

GLÆDEN UDEN MAGE

Det kristne påskebudskab, hvormed al kristen tro og alt kristent liv står og falder, hviler på to tydeligt adskilte, men dog nært sammenhørende vidnesbyrd fra dem, der selv var påskebegivenhederne på nærmeste hold.

Det ene vidnesbyrd møder vi i påskedags evangelium, vidnesbyrdet om den tomme grav. Det andet vidnesbyrd skal vi møde i 2. påskedags evangelium, vidnesbyrdet om den Opstandnes tilsynekomst for sine disciple.

Det er derfor godt, at vi har to påskedage, så begge vidnesbyrdene og dermed de to sider af påskeforkyndelsen kan komme klart frem til oprejsning og til glæde for Jesu Kristi menighed.

I dag lytter vi altså til vidnesbyrdet om fundet af Jesu tomme grav. I sig selv kan den tomme grav ikke vise os, at Jesus er opstået fra de døde. De, der ikke deler menighedens opstandelsestro, har let ved at finde en anden forklaring på den tomme grav. Jesu fjender var ikke længe om det. Matthæus fortæller i samme kapitel som det, vor tekst er hentet fra, at medlemmer af Jødernes øverste råd, altså Jesu dommere, gav vagtmandskabet ved Jesu grav rigelige penge for at sige, at disciplene havde stjålet liget fra graven, mens de sov. Når pengene var rigelige, kunne åbenbart selv de romerske soldater bringes til at tilstå, at de havde sovet på vagten.

Den forklaring, at Jesu lig blev stjålet, er der mange kloge folk, der den dag i dag slår sig til ro med. Det står nemlig fast, at graven blev fundet tom. Havde Jesu lig været i graven, havde det for Jesu fjender været den letteste sag af verden at bringe påskeforkyndelsen til en brat ende ved at fremvise Jesu afsjælede legeme. Men det var der ingen, der kunne. Alle jødiske angreb på de kristne fra den allerførste tid – og dem findes der mange af i de skriftkloge jøders overleveringer – går ud på, at disciplene stjal hans legeme. Ikke een siger, at man fandt det. Således er venner og fjender, disciple og vantro, enige om, at graven var tom.

Den tomme grav bliver først til påskeglædens sejrstegn, når Gud selv tyder dens gåde. Og det gør han i påskeevangeliet ved at tale gennem en engels mund.

Det synes at være en af vort slægtleds uudryddeligste fordomme, at oplyste mennesker er vokset fra at høre om engle, ligesom de er vokset fra at tro på julenisser, storken, der kommer med de små børn, og mere af samme tønde. Måske hører denne – ret beset helt ubegrundede fordom – sammen med, at vi fra barndommen af har set så mange billeder af engle, der intet som helst har at gøre med de Herrens budbringere, bibelen taler om. I bibelen er en engel et sendebud fra Gud. Af engle er der mange slags. Nogle er jordiske, f.eks. en solstråle eller et menneske, der bringer os en hilsen fra livets og glædens Gud, måske uden selv at vide det. Der er mange af disse engle. Og de er virkelige nok. Andre er himmelske, usynlige som Gud selv, men giver sig ikke desto mindre så tydeligt til kende, at vi intet øjeblik er i tvivl om, at nu kom der bud til vort hjerte fra Gud selv. Det var et sådant himmelsk sendebud, der bragte bud til kvinderne ved graven. Han kan slet ikke skildres. Og derfor er de enkelte evangelisters forsøg på at beskrive englene vidt forskellige. Nærmest virkeligheden kommer Matthæus, der blot peger på det himmelske lys, hvori Guds egen hellige majestæt bor, utilgængelig for alle menneskelige blikke. "Hans udseende var ligesom et lyn og hans klædebon hvidt som sne. Men de, som holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde." Opstandelsen selv kunne intet menneskeøje se. Men Guds sendebud om opstandelsens begivenhed var omgivet af dens blændende og lammende lys, det samme lys, som blændede Paulus, da han på vejen til Damaskus mødte den Opstandne selv.

Når vi ikke får den tomme gravs sejrstegn forkyndt uden at høre om påskeenglen, er grunden den, at ordet om den tomme gravs hemmelighed kun kan lyde til os lige ud af Guds himmel. At den tomme grav betyder, at den korsfæstede Jesus er oprejst af graven, det er ikke opkommet, og det kunne ikke

opkomme i noget menneskes hjerne eller hjerte.

"I skal ikke frygte! thi jeg ved, at I leder efter Jesus den korsfæstede. Han er ikke her. Thi han er opstanden, som han har sagt. Kom hid, se stedet, hvor Herren lå", hedder det med englerøst til verdens vantro mennesker.

Han er ikke her! Det er den tomme gravs hemmelighed, som nu også forkyndes for os. For selv om dette budskab kom lige ud af himmelen til kvinderne ved graven, så var det ikke bestemt for dem alene. Kvinderne blev straks sendt til disciplene: "Gå hastigt hen – glæden har altid hast – og sig hans disciple, at han er opstanden fra de døde. Og se, han går forud for eder til Galilæa. Dèr skal I se ham."

Og kvinderne gik, som det blev sagt dem, hastigt bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at forkynde hans disciple det.

Han er ikke her! Det er opstandelsens glæde, den, det altid haster med at få bragt videre til andre, til alle.

Han er ikke her, d. v. s. ikke i graven, hvor mennesker jorder deres glæde og håb. Dèr havde han indtil for kort tid siden været. "Kom hid og se stedet, hvor Herren lå." Jo, han havde været der. For han døde virkelig på korset. Og med ham døde alt det, han fra Gud havde bragt mennesker. Guds barmhjertighed mod de fortabte, Guds riges herlighed, som med Jesu virke i et kort, men vidunderligt gyldenår havde gæstet menneskene, det fik altsammen en brat ende, da Jesus drog sit sidste suk på korset. Nu var det forbi. Alverdens glæde begravet lå.

Det ved ikke alle. Mon de ved det, de unge, der følger annoncernes indbydelse og går til Langfredagsbal? For det er vel ikke, fordi påskeglæden har grebet dem så stærkt, at de selv på Langfredagens aften må danse og juble? Naturligvis er Langfredagsstilhed kun en ydre ting, og Langfredagsballer måske en harmløs tankeløshed. Men eet bør vi dog ikke overse. Hvis vi ikke er blevet klar over, at alverdens glæde lå begravet i Jesu grav fra langfredags aften til påskemorgen, da er der ingen påskeglæde til, da er der ingen mening i påskemorgen at sige "Glædelig påske!" til hinanden.

Han er ikke her! ikke i graven, ikke i korsets skam, ikke i nederlaget fra langfredagseftermiddag, ikke i dødens glemsel. Han er ikke under menneskers fordømmelse og Guds vrede. Han er af den Gud, der sendte sin engel til de bange kvinder ved graven, til legeme og sjæl – altså også til legeme – taget ud af al denne dødens elendighed og hentet hjem til Guds evige herlighed.

Han er ikke her. Thi han er opstanden, som han har sagt. Men så er også alverdens glæde, som var begravet med ham, oprejst til livet. Guds rige med Guds barmhjertighed over alle fortabte er ikke mere under nederlagets skam, men er oprejst til evighed af Gud selv.

Det gælder også den glæde, vi har begravet i en eller flere grave på en kirkegård, glæden over vore kære, som en dag pludselig blev taget fra os. Det gælder også glæden ved vort eget liv, glæden i den gerning, vi fik lov at øve, men som en dag overtages af en anden, glæden over de lyse øjeblikke, vi fik lov at opleve, men som nu blot er som visne blade i mindernes bog. Al denne begravne glæde blev sammen med den korsfæstede oprejst af graven påskemorgen.

Derfor gik kvinderne bort fra graven med frygt og stor glæde. Med frygt, fordi det var for stort for deres svage hjerte. Med stor glæde, fordi det var sandt. Det er denne frygt og store glæde, der lyser ud af epistelteksten, vi lyttede til fra alteret: "Lovet være vor Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som efter sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uvisnelig arv, som er bevaret i himlene til eder, I, som ved Guds kraft bevares ved tro til en frelse, som er rede til at åbenbares i den sidste tid, i hvilken I skal fryde eder, om I end nu en liden stund, hvis så skal være, bedrøves i mange hånde prøvelser."

Han er ikke her. Han er opstanden, som han har sagt.

Han, i hvem alverdens glæde og håb er gemt, han er ikke mere i den glædeløse og håbløse gamle verden, med dens talløse lidelser, med dens ubodelige synder, med dens død og fordømmelse. Nej, han er, med vor glæde og med vort håb, i himlene, hvor han bevarer glæden og håbet for os som en uvisnelig arv. Og hvad kan det så gøre os, om vi endnu en tid, om så skal være, skal bedrøves i mange hånde prøvelser. Det skal dog ikke røre ved den glæde og det håb, som den

Opstandne i sin himmel bevarer for os.

Dette er Jesu tomme gravs dybe hemmelighed. Denne hemmelighed gør påsken til livets fest, hvor Guds menighed aldrig bliver træt af at synge livets og glædens pris.

Alverdens glæde begravet lå.
Nu frydes vi alle dage.
Den glæde, søndagssolen så,
Den har i verden ej mage.

Kilde

Prenter, Regin: "Ordet og troen. Prædikener fra Branderup kirke", side 60-64. Forlaget Aros. 1976.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Påskedag

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/regin-prenters-praediken-paskedag>